

LIBUŠE KŘAPOVÁ

SOVÍ POHÁDKA

aneb laskavé povídání
o malém ztraceném
sýčkovi

SOVÍ POHÁDKA

aneb laskavé povídání o malém
ztraceném sýčkovi

Libuše Křapová

1. BOUŘKA

Blížil se večer. Ptáci zpěváčci pomalu umlkali, začalo se stmívat.

Z okrouhlé díry ve kmeni suchého stromu stojícího na konci staré třešňové aleje vykoukla sova. Zamžourala kulatýma očima, rozhlédla se po okolí, pak se otočila zpět a tiše houkla.

„Poletím na lov, buďte tu hodní. Nechoďte moc ke kraji hnízda, abyste nevypadli. Jste ještě moc maličcí a neumíte létat. Bojím se, aby se vám něco nestalo. Já se brzy vrátím a nakrmím vás.“

Roztáhla křídla, neslyšně zakroužila kolem stromu a zmizela ve tmě.

Uvnitř v dutině bylo chvíli ticho. Pak se ozvalo šramocení a z otvoru vyhlédly tři malé soví hlavičky.

„Mám veliký hlad,“ vypísklo jedno mládě.

„Maminka se brzy vrátí, slíbila nám to,“ těšilo se druhé. Třetí neříkalo nic. Jen přešláplo a strčilo přitom do bratříčka. Ten nečekal, okamžitě se po bráškovi ohnal zobáčkem a začala strkanice. Chvíli to trvalo, než se mláďata unavila. Schoulila se na dně hnízda do jednoho klubíčka, ještě se chvíli vrtěla a usnula.

Maminka sova zatím prolétala krajinou. Pozorně se rozhlížela, ale všichni hraboši i myšky byli ukryti ve svých podzemních norách. Usedla na větev nejbližšího vysokého stromu a teskně zavolala do tmy.

„Hú, hú!“

„Fí, fí,“ zaznělo v odpověď. To náhle zafíčel vítr. Byl stále silnější, až se nakonec změnil ve vichřici. Hvězdy a měsíc na obloze se schovaly pod tmavé mraky. Maminka sova už ani nestačila doletět zpět k hnízdu, tak rychle a nečekaně se přihnaly bouře a prudký liják. Jen se přikrčila ke kmeni stromu, nad sebou jako stříšku jednu jeho větev. Tak trpělivě čekala, až bouřka skončí.

Na štěstí netrvala dlouho. Hrom několikrát hrozivě zaburácel a vichr hučel mezi stromy. Mezi mraky na tmavé obloze opět začaly probleskovat hvězdy a prodral se i kulatý měsíc. Sova ještě chvíli počkala a pak opět roztáhla křídla. Musí domů, podívat se, zda je všechno v pořádku. Myšku dnes už stejně žádnou nechytí.

Zamířila co nejkratší cestou k hnízdu s mláďaty. Jenže co to? Třešeň na kraji palouku je přelomená. Její kmen ukončený ostrou bílou špicí trčí vzhůru, kolem se po zemi válí změř rozlámaných větví.

Kde je hnízdo? Kde jsou její děti?

Maminka sova vylekaně poletuje kolem. Pak usedla na jednu z větví trčící z hromady a okolím se rozlehlo její nešťastné volání.

„Hú, hú! Kde jsou mé děti? Kde je má baculatá holčička Kulička? Kde jsou mí dva kloučci? Pírko s neposlušným peříčkem na hlavě a Kubík s krásnýma velkýma očima? Hú, hú!“

Něco tence písklo. Na kmenu třešně se zachvěla slabá zlomená větvička. Opět něco zapísklo. Maminka sova zvedla hlavu a zahleděla se na zbytek stromu.

Ach ano! Ta větvička překrývá otvor do dutiny! Kmen se přelomil až nad hnízdem, její děti jsou v bezpečí! Několikrát mávla křídly a už sedí na kraji dutiny. Zobákem hladí a uklidňuje své malé sovičky. Je tu Kulička, Pírko... Kde je ale Kubík? Ten nejmenší a nejslabší z jejich dětí?

„Kubo, Kubíčku!“ volá máma.

Ale Kubíček se jí neozval. Kubík v hnízdě není.

2. KUBÍK SE ZTRATIL

Temnou nocí se rozlehlo nějaké pískání. A znovu. A ještě jednou. To volá malý nešťastný soví kluk svou maminku.

Ještě před chvílí spokojeně spal v hnízdě se svým bratříčkem Pírkem a sestřičkou Kuličkou. Pak začalo

pršet. Kubík otvorem zahlédl nějaké záblesky a uslyšel divný rachot. Ještě nikdy nic takového nezažil. Nebál se, jen byl moc zvědavý, co se to děje. Vylezl z měkké postýlky, postavil se přímo na okraj hnízda a maličko se vyklonil. Náhle ho oslnilo jasné světlo a vzápětí se ozvala ohlušující rána. Celý jejich strom se otrásl a Kubík z hnízda vypadl ven. Okamžitě ho popadl prudký závan větru. Chvíli ho unášel s sebou, smýkal s ním ze strany na stranu a pak ho zase pustil. Na poslední chvíli se Kubíkovi podařilo nemotorně zatřepat krátkými křídýlky a neuměle přistát v mokré trávě.

Teď stojí na rozbahněném břehu rozvodněného potůčku. Je celý promáčený a vyděšený. S námahou se vyhrabal z hlubokého bláta. Pak udělal pár kolébavých krůčků a přitiskl se k noze nějaké vysoké houby. Z černých mraků padají dál těžké dešťové kapky. Rozstříkují se na širokém klobouku houby, ale vysoký mech pod ním je krásně suchý a hebký. Kubík se oklepal, zobáčkem si prohrábl mokrá peříčka a rozhlédl

se. Kde to je? Kde je jeho maminka? Znovu hlasitě zapískal o pomoc. Jenže prudký vítr malého soviho kluka odnesl příliš daleko. Maminka jeho volání neslyší.

Kubík se rozplakal. Měl hlad a byla mu veliká zima. A nikdy ještě nebyl sám. Když se před několika dny vyklubal z vajíčka, čekal na něj už v teplém hnízdě bratříček a sestřička. A maminka byla také stále někde poblíž. Co teď má dělat? Kdo mu pomůže? Soví kluk se znovu oklepal. Trochu pískl a zavrtěl se. Pak se zahrabal do suchého mechu, jen malý zahnutý zobáček mu trčel ven. Počká tady, než bude den. Snad se mu zítra podaří maminku najít. Mechová peřinka byla teplá a měkká. Promrzlý kluk zavřel oči a usnul. A zdál se mu hezký sen.

Byl zase doma, schoulený pod maminčinými křídly. Z jedné strany k němu byl přitulený bratříček Pírko, z druhé sestřička Kulička.